

СТАНКО ФРАНК

(1883—1953)

11 новембра 1953 умро је у Загребу Станко Франк, редован професор кривичног права Правног факултета Универзитета у Загребу и дописни члан Југословенске академије.

Станко Франк рођен је 30 априла 1883 у. Осијеку. Докторирао је на Правном факултету у Загребу 1907. После завршетка студија ступио је у судску струку као судски приправник код Судбеног стола у Загребу. Ускоро напушта државну службу и од 1909 до 1920 бави се новинарством. Затим се поново враћа у државну службу и именован је за привременог судског пристава. 1921 изабран је за приватног доцента за кривично право на Правном факултету у Загребу, 1924 на истом факултету и за исти предмет изабран је за ванредног професора а 1925 за редовног професора. На овом положају остао је све до своје смрти, сем што је за време окупације био удаљен од дужности и пензионисан. Проф. Франк је био неколико пута бирач за декана Правног факултета у Загребу. 1935 изабран је за члана Међународног института за Филозофију права и правну социологију, а 1947 за члана Међународне академије за судску и социјалну медицину у Брислу.

Проф. Франк је један од еминентних претставника југословенских научника кривичара који су у раздобљу између два Светска рата дали пуно замаха развоју домаће науке кривичног права и обезбедили јој међународно признање. Посебице, проф. Франк је, после смрти проф. Шиловића, главни претставник науке кривичног права у Хрватској. У овом раздобљу времена научни рад С. Франка је доста обилан и врло запажен, како у земљи тако и у иностранству. Пре свега треба споменути уџбенике: *Šilović—Frank, Kazneno pravo, I—Opšti deo*, Zagreb, 1929 и *Kazneno pravo — Posebni deo*, Zagreb, 1936. Сем тога С. Франк написао је знатан број монографија, од којих нарочито треба навести: *Osnovi prava o štampi*, Zagreb, 1927; *Saradivanje sudije i psihijatra u utvrđivanju smanjene uročunljivosti*, Zagreb, 1929; *O унификацији закона*, Београд, 1934; *Кривична одговорност органа и чиновника новчаних завода*, Београд, 1935; *Analogie und Fiktion im Strafrecht*, Ljubljana, 1938 (*Festschrift für Dolenc, Krek, Kušej und Škerlj*) и *Pojam imovine u kaznenom pravu*, Zagreb, 1941. С. Франк је сарађивао у свим домаћим предратним правним часописима, а повремено се појављивао и у страним часописима. Од ових радова нарочито заслужују пажњу: *O нормативним обележјима бића кривичног дела*, Архив, 1934; *Опште значење посебног дела казнених закона*, Архив, 1938; *Опсег појма државног службеника у талијан-*

ском казненом законнику, Правосуђе, 1938; *Стандарди и директиве у казненом праву*, Архив, 1939 и *Die theoretischen Grundlagen des jugoslavischen Strafrechts* (Internationale Zeitschrift für die Theorie des Rechts, 1932). Најзад треба споменути да је С. Франк узимао учешће и у раду међународних конгреса за кривично право. Запажен је његов реферат *L'atténuation de la législation pénale doit-elle influencer sur les jugements déjà exécutoires?* — поднет Међународном конгресу за кривично право и казнена питања, одржаном у Берлину 1935.

По доношењу новог југословенског кривичног законодавства, С. Франк, иако већ у годинама и слабог здравља, уложио је много труда и времена да ово научно разради како за студенте, тако и за праксу схвативши притом потпуно његове концепције и основне принципе. Његово *Казнено право, билежке о Орџет дијелу Кривичног законика од 4-XII-1947*, Загреб, 1950, стварно претставља најбољу теоретску разраду овог Законика. Сем тога С. Франк наставља са својим монографским радом и учешћем у часописима. Тако у „Зборнику Правног факултета у Загребу” (1938) објављује своју опсежну студију о *Значењу начела законитости у Кривичном законнику*, а у „Архиву” своје чланке *Проблем кривиче* (1951) и *О неким појавама савременог молекативног криминалитета* (1952).

Узимајући у обзир целокупан рад проф. Станка Франка може се казати да је његова смрт не само велики губитак за Правни факултет у Загребу, чији је он био дугогодишњи заслужни члан, већ и за науку кривичног права. Смрћу С. Франка губе много и млађе колеге које су у њему још дуго година могле имати учитеља и искреног пријатеља.

Др. Јанко Ђ. Татовић